

C.Jinarajadasa
CHATTA ÉS BUDDHA.

Ide hallgassatok, gyermekek, mesélek nektek egy régi történetet. 2500 esztendővel ezelőtt élt Indiában, nem messze Benaresz városától, egy kis fiú. Akkoriban az volt a szokás, ha egy fiú 8 vagy 9 éves volt, hát elbúcsúzott apjától-anyjától és iskolába ment. Elbeszélésem hősét Chatta Kanavakának hívták, és amikor itt volt az ideje, apja elküldte egy tanítóhoz egy másik városba. Chatta úgy élt tanítójánál, mintha a családhoz tartozott volna, és ha vége volt a tanításnak, elsöprögette a lehullott faleveleket, megöntözte a cserjéket és tisztogatta a kerti utakat vagy tüzelőfát gyűjtött.

Körül-belül egy esztendő múlva Chatta hazatért a szünidőre és amikor a szünidő elmúlt, megint visszatért tanítójához. Amikor visszaindult az iskolába, apja mindig egy arannyal telt zacskót küldött tanítójának ajándékba. Nem volt akkoriban rendes tandíj, mert a tudományt sokkal szentebbnek tartották, semhogy pénzért adták volna, de ilyen módon ajándékokat adtak a tanítónak.

Chatta jó fiú volt és nagyon szeretett tanulni. Sok-sok verset megtanult az istenekről, hogy kik voltak és mi mindent csináltak, és megtanulta azokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket Pama és Hanuma, a majom és más hősök vittek végbe. Aztán egész csomó furcsa kis verses mesét is tanult az állatokról, hogy hogyan beszélgetnek egymás között és mi mindent csinálnak, mint Ká és Bagíra meséje.

Nos hát, ebben az időben Benares mellett élt egy csodálatos ember, akit a nép Samana Gotamának nevezett, születésére nézve herceg volt, de ő lemondott lovairól és ékszereiről, és szolgálóiról és szép ruháiról, hogy olyan egyszerűen éljen, mint az a legszegényebb, aki ezt a fényűzést nem is ismerte. Egyszerű sárga mezbe öltözött és kezében egy csészét vitt, hogy könyörületes emberektől napjában egyszer ételt kérjen. Ekkor körülbelül 45 esztendő lehetett, arca nagyon szép volt és a szemei szelídek és barátságosak; és aki csak találkozott vele, megdöbben arca csodálatos szépségétől, A nép legtöbbször Buddhának nevezte őt és bármerre ment, nagy tömeg vette körül, hogy szavait hallgathassa. És ő tanította őket, hogy szelídek és könyörületesek legyenek, ne kínozzanak és ne öljenek meg semmiféle élőlényt, és csakis igaz és barátságos szavakat mondjanak. Mindezeket a dolgokat már sokszor hallotta a nép azelőtt is, de ahogyan ő mondotta, olyan jó volt hallgatni és annyival könnyebb volt megtenni.

Samana Gotama mindenkit szeretett és mindig kereste az alkalmat, hogy segíthessen valakin. Tudta, hogy az emberek ezrei szenvednek és áhítoznak enyhülés után, és minden reggel, mielőtt napi munkájába kezdett volna, széjjelnézett, hogy ki az, akinek aznap a leginkább szüksége van az ő segítségére. AZ angyalok nagyon szerették őt és mindig készségesen teljesítették a kívánságait. Boldogok voltak, ha segíthettek neki gyámolító munkájában. Samana Gotamának különös és csodálatos képességei voltak, Meglátta, hogy messze vidékeken mi történik, olvasott az emberek gondolataiban, belelátott a múltba és a jövőbe. És ha emberek jöttek hozzá, ő már tudta, hogy az az ember hol. élt előző életében és hol fog reinkarnálódni a jövőben.

Egy kora hajnalon, amikor az ég rózsás és aranyos volt, és a madarak csattogtak és csicseregtek, Samana Gotama szokása szerint széjjelnézett a világon belső szemeivel, hogy kiválassza azt az embert, aki legjobban rászorul segítségére azon a napon, és látta, hogy Chatta az. Chatta azon a napon indult vissza tanítójához a szünidő után és nála volt apja ajándéka, az arannyal telt zacskó.

De Samana Gotana mást is látott; látta, hogy Chatta karmája az volt, hogy nemsokára meghaljon; hogy az út elhagyatott részén rablók támadják meg és megölik az arannyal telt zacskó miatt.

Így Chattának meg kellett halnia; de hát ez nem volt olyan borzasztó. Látjátok, gyermekek, mert hiszen a rablók Chattának csak a testét ölheték meg és valójában nem árthattak neki. Abban a pillanatban, amikor a test megszűnt lélegzeni, Chatta már kis asztráltestében élt, nagyon meglepődve, természetesen, a történetek felett, talán kissé meg is ijedve. De az ijedtségen kívül más baja nem történhetett.

Most hát samana Gotama azt akarta, hogy Chatta egyáltalán ne ijedjen meg és amint a halállal találkozik, nemes és kedves gondolatokkal legyen eltelve. Mert akkor halála után a mennyországba

megy és Samana Gotamára és a tanult szép dolgokra log gondolni. is a következőképpen segített Chattán:

Megbízta az angyalokat, hogy Chattát vezessék hozzá. Ezen az estén az angyalok a városon keresztül vezették Chattát és ő kíváncsiságból a tömegbe vegyült, hogy meghallgassa Samana Gotama beszédét. Így történt, hogy a Buddhára figyelő nép között volt Chatta is az arannyal telt zacskójával. Chatta nagyon fogékony volt az új gondolatok iránt és figyelmesen hallgatta a beszédet, és amikor vége volt, nem ment el a tömeggel, hanem ott maradt, mert szerette volna jobban megnézni Samana Gotamát és csodálatos szemeit. Ha Samana Gotama nem nézett egyenesen reá, Chatta megbűvölve tekintett arcára és csak nézte, nézte és nézte; – de egyszer-kétszer Samana Gotama egyenesen Chatta szemébe nézett. Akkor e csodálatos szemek tekintetét nem bírta el Chatta és lehajtotta fejét, hallgatva, de fel nem nézve.

Nos hát, Chatta előkelő gyermek volt és gondosan nevelték; és így neveltlenség nélkül úgy intézte, hogy ott maradt még a közelben az általános beszélgetésre figyelve.

De most a tömeg megritkult és Samana Gotama odaintette Chattát és megkérdezte tőle, hogy vajon megértette-e a szent beszédet.

– Oh Igen, egy részét, – felelte Chatta.

Vajon el tudná-e mondani a szentbeszédben említett ígéreteket? Chatta nem tudta még hibátlanul, így Samana Gotama ismételte neki és Chatta utána mondta ilyenformán:

„Ígérem, hogy nem kínozkodom és nem ölök meg egyetlen élő lényt sem.”

„Ígérem, hogy nem veszek el olyan dolgot, amit nem adtak nekem.”

„Ígérem, hogy gondolataim és cselekedeteim tisztaságát meg fogom őrizni.”

„Ígérem, hogy valótlan dolgot sohasem mondok.”

„Ígérem, hogy nem iszom, égetek vagy használok semmiféle kábító agyagot.”

Chatta utána mondta és mert gyors emlékezete volt, egy-kettőre megtanulta.

Akkor Samana Gotama azt mondotta:

„Chatta, te is leszel olyan egyszer, mint most én vagyok, az emberek vezetője, tanítója és megváltásra segítője, egyszer valamikor majd Buddha leszel, mint most én.”

Chatta okos kis fiú volt és tudta, ha erősen vágyódik arra, hogy egyszer olyan legyen, be fog telni vágya, habár sok-sok élet elmúltával is. Ha élet-élet után megtartja elhatározását, egyszer csak teljesül vágya. És így, félénken tekintve Samana Gotama arcába, így szólt Chatta:

„Igen, milyen szép leszel, ha valamikor majd én is olyan leszek, mint Te.”

Szép mosolyával szólott Samana Gotama: „Chatta, amikor ide jöttél reggel, teljes hangodból énekeltél. Ha adnék neked egy éneket, nem akarnád inkább azt énekelni ezután?”

Gondolhatjátok, gyermekek, hogy mit felelt Chatta. Gondoljátok csak meg, egy szép ének, amit neki adnak, egyedül csak neki és senki másnak!

Samana Gotama nagy költő is volt, gyermekek, és nem sok időbe került neki Chatta éneke. Még most is megvan ez az ének az ősi nyelven, amelyet ő beszélt Indiában akkor; de én ezt a nyelvet csak kevéssé ismerem és a dalnak csak egy kis részét fordították le angolra. Szeretném, ha költő volnék, hogy szép versbe foglalva adhatnám át nektek, hogy mindnyájan olvashatnátok. De így is el kell mondanom, hogy mit tartalmaz az ének. Ne felejtsetek el, hogy Chatta csak 13 éves volt és így nagyon egyszerű; és Samana Gotama azt akarta, hogy énekelhesse, amíg arannyal telt zacskójával tovabballagott.

Az első vers arról beszél, hogy milyen szép dolog Buddhává lenni valamikor, mert angyalok és emberek tanítója ő, aki mindnyájukat megtanítja, hogy szép életet éljenek.

Aztán a második vers elmondja, hogy milyen szép is a bölcsesség, mert arra segít, hogy tiszták és erősek legyünk, és bölcssek és szelídek.

A harmadik vers arról beszél, hogy mindig volt a világon nagy testvérek szövetsége, azon lelkeké, akik „ráléptek az ösvényre” és hogy őket szolgálni folyton tartó öröm.

És a további versek a mennyország szépségéről és boldogságáról beszélnek, hogy milyen szépek ott az angyalok és milyen szép az élet velük akkor, amikor már meghaltunk.

Eddig az ének, és Samana Gotama a verseket is énekelte, hogy Chatta könnyebben megtanulhassa. És amint Chatta megtanulta a verseket, ami gyorsan történt, Samana Gotama megengedte, hogy folytassa útját. Chatta mélyen meghajolt és összetett két kezét homlokához emelte és eltávozott.

Ezalatt Buddha tanítványai, nemes és tiszteletreméltó arhatok, mint Saiputta és Koggallana és mások. Ananda is köztük volt, figyelemmel kísérték a jelenetet és nem felejtették el; és 40 évvel később, amikor az Ur Buddha eltávozott, Ananda elmondta ezt a kis történetet és feljegyezte, hogy hogyan oktatott és segített egyszer egy kis fiút az ur Buddha.

Nem mindennapos dolog az, gyermekek, hogy valamelyikünk olyan nagy lény színe elé vezettség, mint Samana Gotama. Micsoda nagyszerű karmája lehetett Chattának! És még hozzá, hogy kiválasztotta a tömegből és így segített rajta! Nem csoda, hogy Chatta mélyen meg volt **rendülve** és telve volt új énekével! Másnap folytatta utazását, boldogan és örömteljesen és teljes hangjával énekelt és himbálgatta arannyal telt zacskóját, hogy jobban teljen az idő.

És akkor megtörtént, amit Samana Gotama előre látott; Chatta karmája volt és így valóban jó volt. AZ út egy elhagyatott részén rablók törtek rá és megölték. De tudjátok, hogy valójában nem ölheték meg őt; csak testét ölték meg. És Chatta még csak meg sem ijedt, amikor jött a halál. Annyira el volt telve énekével, amint Samana Gotamára gondolt, és hogy egyszer majd ő is olyan lesz, és mindazzal a szépséggel, amelyet az angyaloknál fog találni, hogy azt hiszem, nem is volt tudatában, hogy testét megölték. És amikor teste meghalt, Chatta ugyanaz volt kis asztráltestében, és talán még jobban eltöltötte örömmel az ének, mint azelőtt. Nemsokára átment a mennyországba az angyalok közé és ott Samana Gotama új igazságokat is tanított neki.

Körülbelül 30 év múlva Chatta újra megszületett a földön, ezúttal Athénben. De későbbi földi dolgairól majd máskor mesélek nektek.

Gyermekek, napjainkban még a buddhista országokban, barna mezítlábas kisfiúk és lányok, amikor a tanításnak vége van, összekulcsolják pálmaágaikat és eléneklik három szakaszát annak az éneknek, amit az Ur Buddha tanított egy kis fiúnak. Sok évvel ezelőtt, mint iskolás fiú, én is énekeltem ezt; évekkel később, mint tanító ugyanabban az iskolában vezettem a kisfiúk énekét Chatta és Samana Gotama, az emberek szerető barátja emlékezetére.